

nede han Forudsætninger til selv at kunne afgøre, om denne Plan var den rigtige“. Ja, Ministeren siger selv, at han savner Forudsætninger for at afgøre, om Planen er den rigtige. Og Bladet fortsætter: „Men naar den nu kom frem, saa fik vi Diskussion og fandt nok det bedste“. Det er altsaa Ministerens Standpunkt, og jeg vil derfor spørge ham, om han, hvis man under Diskussionen faar Grund til at tro, at Kastelsplanen er den bedste, vil slutte sig til denne Plan.

Jeg nævnte før, at mange Officerer var Modstandere af denne Plan, men der er ogsaa Officerer, som holder fast paa Kastelsplanen, jeg kan saaledes nævne General Tuxen, som i en Adresse til Rigsdag og Regering, dateret Februar 1922, siger — husk nu paa, at det er en General, en militær, som taler om Kastellet —, at Samlingerne ved at flyttes til Kastellet vil kunne finde de bedst mulige Forhold i Omgivelser, der er dem fuldt ud værdige, og hvor de i Forbindelse med de gamle Volde og Bygninger vil danne et enestaaende ejendommeligt Anlæg, ligesom de her i praktisk Henseende vil være bedre sikrede og have bedre Udviklingsmuligheder end paa noget andet centralt beliggende Sted i Byen. Generalen siger altsaa, at Nationalmuseet i Kastellet vil være bedre sikret end noget andet Sted. Dette strider altsaa ganske mod, hvad Venstres ærede Ordfører (Vanggaard) udtalte, da han sagde, det var et usikkert Sted, og jeg tror, vi kan have Tillid til Generalen i denne Henseende. Jeg tror ikke, den højtærede Minister kan finde nogen General, som vil udtale sig saa anerkendende om det her foreliggende Lovforslag, som General Tuxen udtaler sig om Kastelsplanen. General Tuxen tilføjer for øvrigt, at det for Staten vil være langt det billigste at lægge alle Samlingerne i Kastellet.

Det siger altsaa en General: at Kastellet ikke alene vil være det sikreste og smukkeste Sted, men ogsaa det billigste Sted, man kan lægge Nationalmuseet. Denne Mening deles vist af alle, der kender Forholdene bl. a. Museumsdirektør Mackeprang og den Arkitekt, som ogsaa har udarbejdet det foreliggende Lovforslag, Hr. Clemmensen — altsaa saavel Direktøren som Arkitekten gaar imod Ministeren, naar de kan sige deres virkelige Mening.

Jeg kan hertil føje, at Folketingets og Venstres hidtidige Museums politik — og jeg lægger særlig Vægt paa, at det er Venstres — gaar imod Ministeren, alt, hvad

Venstre hidtil har foretaget sig i denne Sag, er imod Ministerens Standpunkt.

Spørgsmaalet om Nationalmuseet var første Gang til Behandling i Rigsdagen i Samlingen 1884—85. Den daværende Kirkeminister Scavenius foreslog at rejse en ny Museumsbygning paa en aaben Plads — der var altsaa allerede den Gang Tale om, at det skulde lægges paa en fri Plads, hvor Brandfaren var mindre —, og han motiverede Forslaget bl. a. med disse Ord: „Pladsen i Prinsens Palæ er temmelig indskrænket. Det vil ikke være let muligt at udvide Museet paa det Sted, hvor det nu er. Men hertil kommer først og fremmest, at denne Bygning maa siges at være i høj Grad brandfarlig. Det er en gammel Bygning med mange store Trætrapper og Trækonstruktioner i Taget o. s. v.“ Han føjede til: „Den er i høj Grad brandfarlig“. Dette er alle enige om, baade Ministeren, Venstres Ordfører og alle Talere, og alle, der taler om det, nævner først og fremmest, at den er i høj Grad brandfarlig.

Det er 42 Aar siden Scavenius udtalte sig paa den Maade, og den gamle Bygning er altsaa blevet 42 Aar ældre og svagere. Jeg gør opmærksom paa, at Bygningen er blevet meget svagere og er Genstand for Rystelser fra Lastautomobiler o. s. v. Nu er der Tale om at flytte ud til Materialgaarden, men Materialgaarden har det til fælles med Prinsens Palæ, at den staar i et gammelt Sejløb paa en slet Grund og paa nogle Pæle. I et gammelt Sejløb opfyldt med Renovation har man rejst de Bygninger, og dér vil man rejse det nye Museum, hvis Ministerens Forslag gaar igennem. Hele Huset ryster, naar et Lastautomobil kører forbi. De kostbare Lürer, hvis Toner man ikke tør fremkalde, smuldrer hen i Palæets gamle Bygning.

Scavenius' Forslag om en Nybygning visnede i Folketinget omtrent i samme Øjeblik, det blev fremsat. De mange farlige Trætrapper og Trækonstruktioner staar der endnu den Dag i Dag. Men hvorfor visnede Forslaget i Folketinget? Fordi Folketinget den Gang lod alt visne, eller i alt Fald omtrent alt, hvad den daværende Regering fremkom med, ikke af Uvillie mod en ny Plads, men fordi Venstre drev Visnepolitik paa det Tidspunkt.

I 1890, altsaa 5 Aar efter Scavenius, nedsatte daværende Undervisningsminister Professor Goos en Kommission, Aaret efter fremsatte han i Folketinget Forslag om Ombygning og Udvidelse af Prinsens Palæ,